

Twee ploegossen, burijngravure, 1939

en bedwongen, warmer, gevoeliger getuigen. Nu de ambachtelijke moeilijkheden overwonnen zijn, ligt hier de belofte dat de puurheid en zuiverheid van de lijn die lichte trilling van emotie zal blijven behouden, welke een volle overgave aan het leven nog altijd wekt. Dan lopen de knoppen uit, dan is er bloei, dan blijft de geest lenig gespannen en geboeid.

De burijngravures van Brinks beginnen een eigen plaats te verkrijgen in het beeld der jongere Nederlandsche grafiek. Het straffe naturalisme en het onbarmhartige en streng verhalende realisme gaan echter reeds lang ook buiten onze grenzen zeer vaak samen. In een grooter internationaler verband gezien laten zich Brinks' gravures dan ook heel goed voegen. Op dit terrein zal hij ook zijn meerderen nog wel erkennen moeten, in Engeland zijn Stanley Anderson, Stephen Gooden, H. Gordon Warlow en stellig Robert Austin hem technisch nog de baas; Austin's portretstudie van 1936, om een enkel voorbeeld te noemen, raakt ook wel diepere kanten en een gevoeliger levenssfeer dan Brinks tot nu toe heeft bereikt; in Frankrijk is Roger Vieillard (1907) niet bekwamer, maar met grooter fantasie aan het werk. En dat zou men ook kunnen zeggen van Ét. Cournault (1891), den even ouden in Lodz geboren Josef Hecht en Camille Berg. De landschappen van L. J. Soulas (1905) zijn stellig nog belangrijker; schijnbaar eenvoudiger van bouw,

rechts, krijgt haar accent door het staan van het turend, rustend meisje, dat de arm beschuttend voor de oogen heft. Het wijde landschap met de enkele boomgroepen, de lange weg terzijde, het kasteel in de verte, dat alles tezamen heeft de cadans en de muzikaliteit van het Frankrijk dat wij onder dien smetteloozen hemel sedert Corot liefkregen.

In deze gave gravure komt ook het menselijke hart, wel nooit afwezig, maar soms te rationeel in toom gehouden